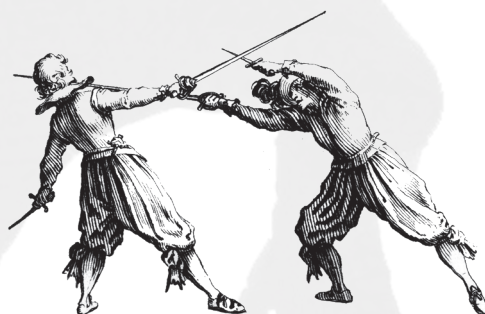

antagonistes

||| Publicació digital llibertària,
autònoma i autogestionada. |||

nº 1 | any 2019

♦ antagonistes ♦

Antagonistes som aquelles que no ens conformem amb que avantguardes executivistes consolidin el procés d'entrisme i control d'organitzacions originàriament estructurades en valors de democràcia directa, federalisme de base, acció directa, reciprocitat i solidaritat internacionalista.

Antagonistes som aquells qui essent plenament conscients i orgullosos tant de les pròpies identitats culturals com de les de l'altri comprenent-les com a riquesa de la humanitat rebutgem les pàtries i els estats perquè són el germen de l'enemistat i la guerra entre les persones amb identitats culturals diferents. Apàtrides feréstegament defensors de la germanor i reciprocitat entre les diferents comunitats humanes, enteses en la seva diversitat.

Antagonistes som aquelles que sentim al cor que totes les persones són absolutament vàlides per canalitzar els seus pensaments, experiències i emocions tant a les assemblees, com als càrrecs de gestió, com als òrgans i mitjans de comunicació i diaris de les organitzacions obreres i de classe al marge de la seva formació acadèmica, facilitat d'expressió o activitat laboral. I n'estem orgulloses.

Antagonistes a les classes socials que s'apropien dels recursos de la terra, la natura i les creacions de la humanitat per sotmetre i mercantilitzar la dignitat de la immensitat de les persones explotant el seu treball en base a l'espoliació primigènia dels recursos del planeta.

Antagonistes amb la deriva de grups, col·lectius i individus propers a posicions autònomes i antiautoritàries, quan no directament lliber-

tàries, cap a posicions nacionalistes o de suport a l'estratègia interclassista que ha caracteritzat el procés sobiranista a Catalunya, especialment els darres dos anys. Antagonistes amb qualsevol subordinació de les pràctiques antiautoritàries a les categories abstractes que conformen l'estatu quo.

Antagonistes al Capital i a les preteses «alternatives» que acaben vulcanitzant en mutacions assimilades dins del mateix [talment com el marxisme revolucionari mutà en socialdemocràcia, no és necessari esmentar «paral·lelismes» actuals].

Plenament antagonistes als antagonistes a la classe obrera, a la humanitat i a la vida digna de tots els éssers vius del planeta.

Absolutament compromesos amb la radicalitat urgent de plantejar, debatre, rebatre, difondre, crear, implementar noves realitats tangencials a l'estatu quo caminant de manera perseverants vers la Revolució Social, entesa com a una pràctica emancipadora, crítica i conscient, tant en el pla col·lectiu, com individual.

Antagonistes som aquells i aquelles que ens creiem, fem nostra i actuem per fer realitat la màxima de l'Eliseu Reclús: «L'ANARQUIA ÉS LA MÀXIMA EXPRESSIÓ DE L'ORDRE».

*** Essent aquesta la línia estructural de la publicació, les argumentacions, plantejaments i opinions dels articles no tenen per què ser compartides per tot l'equip de redacció i col·laboradors.

antagonistas.org
contacte@antagonistas.org.

ARTICLES

SOBRE NACIONALISME, ANTINACIONALISME,
PATRIOTISME I IDENTITAT CULTURAL:
APÀTRIDES AMB IDENTITAT CULTURAL

05

ELOGIO DE LA AUTONOMÍA

10

FALSOS REVOLUCIONARIS

14

SOBRE NACIONALISME, **ANTINACIONALISME,** **PATRIOTISME I** **IDENTITAT CULTURAL:** **APÀTRIDES AMB** **IDENTITAT CULTURAL.**

Sempre estem igual! Potser la definició més adient als moviments llibertaris és l'heterogènia.

Conversa animada. Tots plegats aspirem a la revolució social, però dos ja s'animen amb l'oferta dels semielaborats bolivarians i chavistes; per sort un tercer intervé i canvien de grupet.

Ara el tema central és Catalunya: *nacionalistes, burgesos, murcianos, xarnegos, internacionalisme, espanyolisme, pàtries... un patriota, un idiota, la CNT internacionalista* versus la burgesia catalana.

Un company afirma «...que el nacionalisme és la religió de l'Estat, que les pàtries són instruments inventats per la burgesia per controlar els pobles obrers i enfrontar-los entre ells, com a la Gran Guerra de 1914-1918. L'imperialisme, el racisme, la xenofòbia i el feixisme són expressions dels Estats Nacionals. Amb les banderes i l'essencialisme nacional amaguen, empetiteixen i reprimeixen els veritables problemes de la ciutadania i la classe treballadora talment com la capacitat de lliure acció racional dels individus. Per això em declaro internacionalista».

Aquest company amb la seva abnegada acció altruista diària ens ve demostrant que té

el cor més gran que el bou d'en patufet -d'aquí ve que el coneixem com a *Cordebou, com la varietat de tomàquet*-. Tot allò que argumenta és objectivament cert i ho creu des del més profund humanisme.

No

Tanmateix aquest missatge tan objectiu a Catalunya grinyola des de sempre en alguns sectors populars. I aquí obviaré la concreció d'allò amunt esmentat -*murcianos, la Lliga, Foment del Treball...*- per centrar-nos exclusivament en una selecció intencionadament triada amb vocació assertiva: «a Catalunya grinyola des de sempre».

Perquè no pas tota la població descendent de quatre o cinc generacions *biològiques* catalanes ha conformat la classe burgesa els darrers 160 anys. En tot cas només una minoria d'aquesta: primera errada sinècdòquica, prendre la part pel tot. És important no continuar redundant en l'aforisme *català petitburgès* -sovint sustentat en el generalisme que els darrers en arribar habitualment tenen menys propietats, o viuen en pisos i no en cases...-.

Perquè la cultura és allò que ens conforma com a éssers socials i ens identifica amb el col·lectiu proper de persones: llengua, costums, creences, cosmovisions, hàbits... i ens configura com a persones i ens atorga una identitat individual i col·lectiva com a tals: la identitat cultural.

Tanmateix sempre podrem triar conscientment la nostra ideologia i acció racional, i superar el determinisme del context on ens hem criat: només faltaria. Això ho donem tant per suposat que no és l'objectiu del text.

o gossos a altres territoris culturals del planeta.

AIXÍ QUEDA CLAR I GRAVATEN PEDRA QUE LA IDENTITAT CULTURAL NO LA TRIEM SINÓ QUE L'ADQUIRIM DEL CONTEXT SOCIAL. Ni tan sols les conversions religioses o apostasies voluntàries (convertos, muladites, moriscos...) esborren el bagatge cultural adquirit, altrament són les lobotomies secundàries posmodernes,

PER TANT TOTS I TOTES TENIM UNA IDENTITAT CULTURAL MÉS

O MENYS HETEROGÈNIA EN FUNCIO DEL PROPI LLAST I ORIGEN. Fóra una redundància obtusa dir que totes les identitats culturals són dignes i mereixedores del més gran dels respectes.

DE NOU INSISTEIXO: ALGUNES DE LES «COSES LLETGES» JA SÓN ESMEN-TADES AMUNT I NO SÓN EL MOTIU DE L'ARTICLE. PER SI DE CAS...

Tampoc és l'objectiu del text recordar que sobre el substrat cultural (identitat cultural) s'esdevé una supraestructura cultural ideològico-emocional que *si podríem triar* de manera mes o menys conscient o essencialista, i que aquesta és utilitzada recurrentment per les oligarquies estatals per crear estats d'opinió entre allò que consideren masses i teledirigir-les. Això darrer no és pas identitat cultural, sinó quelcom molt més pervers i deshonest -en tant barreja conscientment *identitat cultural* i *supraestructura cultural ideològico-emocional* per instrumentalitzar la població al seu albir-.

Per tant les persones som éssers socials fonamentats en una identitat cultural que no triem i que assimilem en el context social que ens ha vist créixer (o contextos): La percepció del món d'un boiximà no occidentalitzat no és la mateixa d'un esquimal o un europeu. Fins i tot —abans que la globalització liberal ens uniformitzés amb la multiculturalitat banalitzant del piercing, el reggaeton i Zara— la manera d'entendre el món, el treball, la metafísica i el dolor era molt diferent a Catalunya i el Siam. Sí, mentre mengem fuet a queixalades ens escandalitzem de plats succulents d'insectes, rèptils

Ara venen les clàssiques definicions:

ESTAT: Unitat jeràrquica política i administrativa de control sobre un territori, les seves riqueses, les persones que l'habiten i els seu treball.

NACIÓ: Col·lectiu de persones identificades conscientment per compartir la mateixa llengua, creences, costums, hàbits i voluntat d'identificar-se i projectar-se com a tals.

El terme no fa cap més referència que a la identitat cultural de les persones que vi-

uen en societat. Malauradament el concepte *nació* ja està viciat en la historiografia europea recent per les seves connexions amb el liberalisme i / o el romanticisme del segle XIX. Caldria amarar-nos de moltes lectures etnogràfiques per superar l'enquistament conceptual. *Amissit tempore*.

PAÍS: Territori al qual són vinculades unes comunitats humanes amb trets culturals homogenis: llengua, costums, creences... [tot i que a la pràctica europea aquesta «societat o comunitat» és una «nació» que vol esdevenir un «Estat»].

PÀTRIA: Definició litúrgico-emocional (rància i casposa) de «país» sotmès* a un «Estat» homogeni culturalment (*o que vol ser-ho).

Doncs el nostre company *Cordebou*, com a bon anarquista argumenta que s'han d'abolir els Estats, que se sostenen en un exclusivisme nacional que obvia les desigualtats entre les persones i afavoreix la classe burgesa i es recolzen i projecten en patriotismes místico-tèmics.

I es plany que al seu poble alguns li diguin «fatxa espanyolista» (els anarquistes no són de dretes, tampoc creuen el les nacions-estat, però sí en la convivència fraternal entre pobles o nacions o col·lectius de persones... al marge de la seva identitat cultural).

I ell els respon «petit burgesos fills de Cambó -o Pujol-», segons el dia. (El tòpic ja ha estat argumentat més amunt).

FINIS AQUÍ POC HEM APORTAT PER RESOLDRE EL GRINYOL DE SEMPRES.

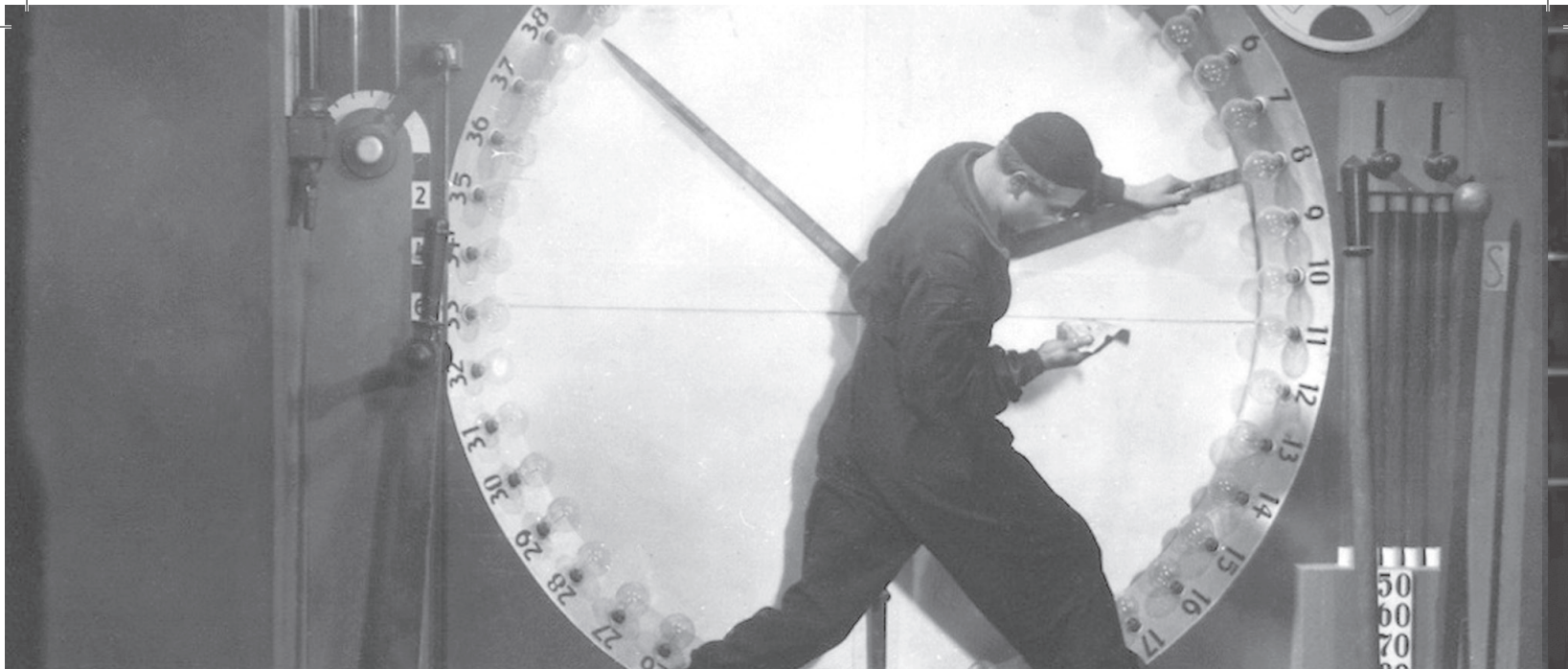

Baixant un graó en l'escala tensional albirarem que el context català es correspon a un Estat-nació que, com a tal Estat, té sotmesos a diversos col·lectius culturals (allò que alguns europeus anomenen nacions: castellans, catalans, bascos, andalusos de Jaén, Molineros de Aragón i Lepeños) sota el barrot físic i la mística totèmica de la «pàtria».

Els nostres *Corsdebou* la mística patriòtica no l'accepten ni en amanida i la rebutgen frontalment arreu.

Tanmateix l'Estat que sotmet a totes les poblacions tria la perversió d'una única identitat cultural (ells li diuen nacional) per desenvolupar la litúrgia patriòtica cohesionadora d'emocions identitàries, en detriment de la resta de formacions culturals i socials. I a més en fa una expansió uniformitzadora i agressiva.

És evident que quan hom veu amenaçada la seva cosmologia i identitat social i cultural acostuma a sentir-se almenys indisposat. Les reaccions poden ser diverses. Des de la submissió, certes gradacions de resistència i fins l'oportunisme col·laboracionista més vil o burgès.

I parlant d'oportunismes: alguns espanyols dels segles XIX van fer calar ben pregonament -o nosaltres no hem sabut explicar-nos prou bé- la immanència de que les llibertats en la pràctica identitària cultural eren més importants en grau que la llibertat i justícia social i material: i que l'alliberament integral passaria per foragitar l'estat opressor i uniformitzador (l'Espanyol, en aquest cas) de l'Edèn (Catalunya) per llavors construir un nou Estat opressor amb una nova minoria de privilegiats (antics col·laboradors també del vell Estat oligarca) que sotmetran a la majoria de la població, i on les llibertats materials i socials tornaran a ser reduïdes i regulades per lleis i justícia igualment repressives.

Seguint aquest argumentari: així com actualment els i les anarquistes amb identitat cultural coincident amb la que abandera la pàtria opressora s'hi oposen amb tota la feréstega naturalitat llibertària... seria llavors quan els anarquistes catalans ho podríem fer sense que ens diguin «fatxes». (*je, je, je... haver d'aguantar que els fatxes de veritat ens diguin fatxes a nosaltres...*).

Sovint costa de fer-ho entendre als i les essencialistes més *atarugats*... però és qüestió de cintura pedagògica:

1. Que nosaltres no construïm pecats originals: Estats o Pàtries, doncs la «nostra religió no ens ho permet».

2. Que nosaltres som assemblearis (això és feixuc, perquè cal explicar-los que una assemblea no és un espai on el gurú parla i el públic l'adula, sinó que és un espai de consens, reciprocitat, democràcia directa, acció directa, federalisme, confederalisme, que solidaritat no és caritat, que compte amb els entristes que venen a infiltrar-se amb finalitats estranyes o a forçar desembarcaments sufragistes: que som assemblearis i assembleàries amb els i les assembleàries, i a la resta pal... etc.).
3. Que nosaltres sentim odi de classe i per tant és evident que no col·laborem ni ens abracem amb les i els burgesos.
4. Que no considerem la propietat privada dels recursos sinó la col·lectiva o comunal... i sempre articulades al seu valor d'ús aplicat. (arribats a aquest punt, els interlocutors «nacionals» o bé es queden calbs o canosos. En qualsevol cas resten sense arguments diferents del dret d'herència...).
5. Que els Estats són estructures jeràrquiques i que generen desigualtats estructurals de manera intrínseca.
6. Que els patriotes són els aduldors dels Estats.
7. Que nosaltres, com a persones tenim una identitat cultural mitjançant la

qual ens constituïm com a persones en societat, i la defensem més que hom en tant és part irrenunciable de la nostra dignitat.

8. Però algú podria explicar què té a veure això amb la creació d'Estats repressors, si les societats humanes ens hem d'agrupar a partir de la lliure* voluntat de les mateixes? (*aquí *lliure* fa referència a l'autoorganització assembleària i no a votacions viciades de codi tancat, ni *Doodles*, ni *Ferendum* ni coses per l'estil).
9. Els conceptes *nació* i *pàtria* són **presoners d'Estats repressors. En cap Estat ha existit ni existeix ni existirà la llibertat excepte per alguns i algunes (aquells que són més iguals que els i les altres). Tanmateix patriotes i nacionalistes pateixen, o semblen patir, quelcom similar a la Síndrome d'Estocolm.**
10. Que els i les anarquistes som extremadament respectuoses amb totes les identitats culturals i les seves manifestacions lliurement exercides.
11. Que els únics antinacionalistes són els nacionalistes o patriotes que actuen agressivament contra altres col·lectius culturals.

Bla, bla, bla...

I aquesta vegada en *Cordebou* va obviar el «petitburgesos fills de Pujol» i va respondre:

12. Vosaltres sabeu què és una assemblea de les de veritat, i el consens, i la reciprocitat, i l'acció directa?
13. I el federalisme, i el confederalisme SENSE ESTATS?
14. Quantes persones heu ajudat a mantenir la feina (casa, família, nens i nenes) des d'algun sindicat?
15. Quantes nits heu passat fred a un piquet de vaga?
16. Jo comparteixo l'odi per [..... aquell burgès espanyolista ranci], però quina diferència hi ha amb [..... aquell burgès catalanista ranci].
17. Que és català dieu? Que a «nosaltres» només ens violen els nostres potser? Le pegué porque era mía?- ???????
18. Què teniu en contra d'un operari treballador del metall d'Astorga? (és una població de Castella-Lleó). O de Larache? (al Marroc).
19. Res dieu?
20. LLAVORS QUÈ?

21. Sóc gallec, fa dos anys que visc a Catalunya i escric i parlo el català tan bé com vosaltres. I ningú m'hi va obligar. Haguéreu fet potser vosaltres aquest esforç en la situació inversa?

Mmmmmmmmmmmmmmmmmmm...

I aquesta vegada tots plegats l'acompanyaren a fer camí cap a la veritable llibertat, fent la primera simbòlica escala al cafè «Llibertat» de la cantonada.

Doncs no,

Els i les anarquistes no som ni patriotes, ni estatistes, ni nacionalistes, ni antinacionalistes.

ELOGIO DE LA AUTONOMÍA

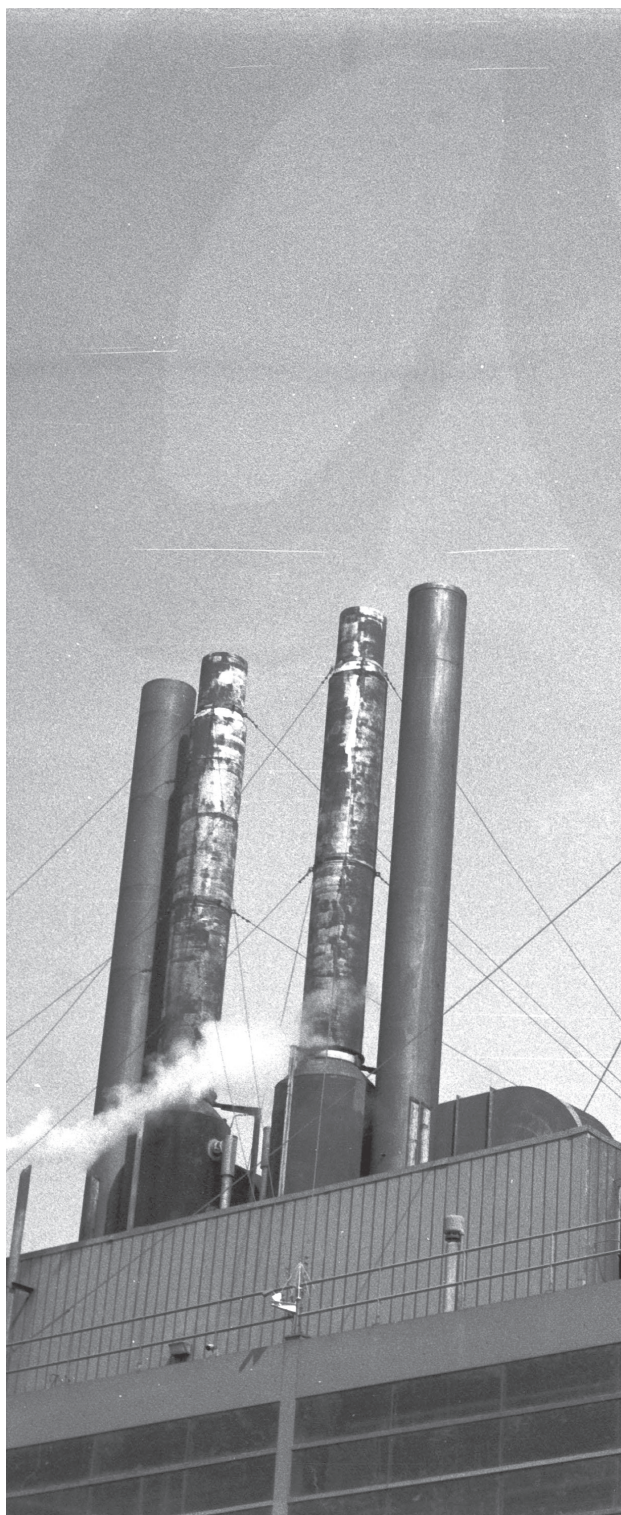
Crítica a la obediencia, a la subordinación. La misma idea, formulada desde ópticas distintas. En realidad, poco importa para el desarrollo fundamental de lo que sigue a continuación. Nuevamente, renovando la vigencia de aquel viejo aforismo marxiano (o sea, del propio Marx, no de sus incontables acólitos), la historia insiste en repetirse, primero como tragedia y, más tarde como farsa. En el caso concreto de los acontecimientos recientes, en Catalunya, más bien nos encontramos ante una farsa con notables tintes tragicómicos. Hay quien diría que dramáticos.

Hoy, efectivamente, debemos elogiar, ensalzar, pese a la virulencia de quien nos equipara a los más variopintos elementos del circo parlamentario, el esfuerzo autónomo; dicho de otro modo, el conjunto de apuestas emancipadoras centradas en la autogestión, la no jerarquización, la democracia directa y la crítica a la delegación política, al espec-

Simplement APÀTRIDES AMB IDENTITAT CULTURAL

Salut i a,

Albert HOLA

táculo. En estos días, el revisionismo nacionalista ataviado con ropajes libertarios se esfuerza en proferir descalificaciones hacia las posiciones críticas con el repliegue *identitario* de buena parte del antagonismo político. En realidad, que te llamen *sesentayochista* es un halago. La autonomía política y sindical resultó, sin duda, moneda de uso común entre el antagonismo durante los años 70, en el contexto de la transición *inmodélica*, la transacción de las élites. Aquel conjunto de prácticas organizativas y de acción no subordinadas, descansan hoy en una especie de desván oscuro y apolillado llamado *memoria histórica*. En realidad, nos enfrentamos a la desmemoria generalizada, el olvido instituido, no tanto por parte de aquellos que resultaron directamente beneficiados por el *reparto*, y sus herederos naturales (incluidas mutaciones de siglas varias y experimentos *indignados* de diverso pelaje), sino que la amnesia colectiva, como propuesta política *transformadora*, viene de la mano, lo que resulta verdaderamente grave, de aquellos quienes dicen compartir objetivos (¡y método!) con el antagonismo político de raíz no autoritaria. Con ese *nosotros*, siempre incompleto. Aquí, justo ahora, surge un interrogante: ¿hasta qué punto es posible estirar, moldear o desfigurar el rechazo al autoritarismo, a la preeminencia del capital, del beneficio y la lógica de la separación, entre otras cosas, para hacerlos compatibles con la vindicación de un mons-

truo burocrático nuevo, de un nuevo Estado?

‘No se trata de algo deseable, pero sin duda se revela como necesario, como un mal menor. Se trata de una elección entre legitimar lo existente o sumarse a la única apuesta capaz de superar el actual statu quo’. Afirmaciones de este tipo, han sido vertidas, de forma entusiasta e insistente, a través de voces significadas del oportunismo de variable inspiración postmoderna, la forma actual de la izquierda autoritaria, librada *-por fin*, y en buena medida- de las estrecheces organizativas correspondientes a sus viejas organizaciones partidistas, dotadas ahora de novedosos dispositivos de disciplina virtual, lubricados por la colonización tecnológica. Incluso, y pese que el entusiasmo *republicano* dibuja una clara tendencia a la baja, significadas organizaciones e individualidades cercanas, sensiblemente vinculadas, con espacios y luchas no institucionalizadas, en ocasiones auto-identificadas con el imaginario libertario, se han sumado, durante los dos últimos años a la defensa de categorías propias del liberalismo político y el *democratismo*. Así como del Estado de Bienestar. Retroceso histórico al siglo XIX. Luego, salto al vacío de la Guerra Fría y el falso bienestar del Estado protector, impulsado por el industrialismo salvaje, depredador de todo lo vivo. ¿Cómo entender, pues, en este contexto, la autonomía? ¿Que nos querían decir, exactamente, cuando reclamaban ‘independencia para cambiarlo todo’?

¿Cuándo se nos llamaba a abrir la ventana de oportunidad como paso previo para el asalto a los cielos? ¿Dónde está ese cielo?

Demasiadas preguntas sin responder, demasiados interrogantes en el aire. Silencios elocuentes. Durante los últimos siete u ocho años, la retórica, la demagogia y la separación propias de la política parlamentaria, impregnaron esferas que hasta entonces le habían sido ajenas. Instancias, también, relativas a la subjetividad, relacionadas con nuestro papel como individuos cuya capacidad de emancipación se ha visto reducida a una existencia sublimada en el consumo ininterrumpido de servicios altamente demandantes de recursos naturales y, por lo tanto, imbuidos de un (psicológicamente) insoportable impacto ecológico.

En mi opinión, autonomía significa, en primera instancia, y como sugería más arriba, rechazo, aversión. Autonomía quiere decir crítica radical como condición necesaria para la consecución de prácticas cotidianas no jerarquizadas ni susceptibles de serlo. No autoritarias ni susceptibles de generar relaciones de autoritarismo, sumisión, dominación y, en definitiva, poder sobre los demás. Y esto último no es menor. Quizá sea lo más importante, de forma especial si nos fijamos en el papel de la izquierda independentista, concretamente la expresión parlamentaria de la CUP, a lo lar-

go del proceso de autodeterminación catalán, auto-frustrado por sus propios impulsores en otoño de 2017. Nunca hubo una reflexión en profundidad sobre el hecho de que el concepto ‘independencia’, la idea comúnmente aceptada, compartida de forma mayoritaria (pues coincidía exactamente con lo promulgado por Òmnium, ANC, JxC i ERC), implicaba la asunción automática de relaciones subordinadas, heterónomas y de obediencia, como punto de partida. Entiendo perfectamente la asunción entusiasta, incluso la defensa encarnizada, de las estructuras estatales, por parte de las capas acomodadas de la población (o aspirantes a alcanzar los estándares materiales de las élites económicas). Sin embargo, reconozco no poca perplejidad al comprobar como ciertas esferas supuestamente contestatarias renunciaron, y aun renuncian, a plantear un cuestionamiento profundo, una enmienda definitiva; y, por tanto, aceptan los marcos impuestos por quienes tienen interés en mantener intactas las actuales relaciones de explotación y dominación, propias de un capitalismo desatado que alcanza -desgraciadamente- la totalidad de la superficie planetaria. Pudieron mostrar hastío, e incluso repulsa, ante la candidatura de Torra y Aragonés, pero, sin embargo, facilitaron la investidura y, con ello, la posterior conformación del actual gobierno ultra-liberal. Ni siquiera se han mostrado capaces de observar las directrices clásicas de la socialdemocracia que, en realidad, aunque se resiste a admitir la

evidencia, nunca volverá a los años 60. Actuaron, sin más, como meros engranajes de una maquinaria perfectamente engrasada.

Aviso a un lector eventual. Si has llegado hasta aquí en busca de una propuesta política convencional, algo susceptible de engrosar un programa electoral, quizá deberías abandonar la lectura o dirigirte al primer al primer párrafo y volver a empezar.

En segundo lugar, el antagonismo político, autónomo, no subordinado a instancias ajenas, que no le son propias, requiere, necesariamente, significar la importancia del largo plazo, una mirada ambiciosa, centrada en transformaciones profundas, por encima de la inmediatez. Para ser exactos, me refiero a modificaciones radicales en las condiciones de vida de la población vulnerable, desprotegida ante los envites de la lógica de la competencia, el beneficio, la primacía del dinero y del trabajo abstracto. Hablo de la no subordinación a los criterios de racionalidad económica clásica -productividad, competitividad, eficiencia, crecimiento infinito, extracción masiva de recursos-, ni a los axiomas propios de la dictadura de la técnica: actualización constante, hiper-conectividad, flexibilidad absoluta, prevalencia de lo efímero, rápida caducidad del conocimiento, vigilancia interior, control de los cuerpos y del pensamiento, etc. Paradójicamente, el 'anticapitalismo institu-

cional', así como el conjunto de la izquierda considerada 'alternativa', abraza con entusiasmo la colonización tecnológica, enarbola el capitalismo verde, el mantra de la sostenibilidad, y -de forma coherente- fija su atención en la responsabilidad corporativa de las multinacionales. Como es evidente, no tienen interés en observar que, quizá, deberíamos empezar poniendo atención a nuestra cotidianidad. En el peor de los casos, confían en que el Estado -librado de la dictadura de los

mercados- proveerá de los mismos servicios, recursos y mercancías generando un impacto ecológico significativamente menor, *moralmente aceptable*. Se trata de la *ilusión burocrática*, renovada y reformulada por los que añoran el retorno del *socialismo real*.

Acabo. La crítica es irrecuperable, en absoluto susceptible de ser incorporada en una papeleta. La crítica es condición necesaria, aunque no suficiente, es cierto, para pensar en términos de autonomía política, de antagonismo, de emancipación. La crítica es una amenaza constante a la dominación y el autoritarismo, sea cual sea la forma en que se manifiesten. La crítica no es una queja, muy al contrario. La queja reconoce a quien ostenta el control *legítimo* de nuestras vidas y reclama una actuación por su parte para que subsane este o aquel *defecto*. La crítica es práctica política radical que no pide paso, tampoco solicita permiso para equivocarse, ni para rectificar. Esto es lo que nos viene a la cabeza cuando decidimos complicarnos la existencia, renunciando a las comodidades materiales que nos ofrecen las instituciones, y decidimos pensar la autonomía. Aceptamos que no sea de vuestro agrado. Os invitamos a utilizar la *salida de emergencia* y ponerla en práctica.

Isaac Arriaza*

FALSOS REVOLUCIONARIS

Porrumentzio*

Des de sempre han existit les disfresses, des de sempre les màscares. Des de sempre hi ha hagut llops disfressats d'ovelles, sempre dins del ramat. Al pastor, per descomptat, no li farà gràcia que aquellabèstia estigui aquí però... per ventura algú ha posat alguna vegada la mirada en les ovelles? A saber. Això diuen alguns que s'ha de fer: preocupar-se del ramat, perquè el pastor és l'enemic. Em ve a la ment la granja d'Orwell, els porcs dirigint la revolució. Em ve en ment quan penso envers alguns que semblen ovelles. Em vénen a la ment les reivindicacions d'algunes revolucions —no les barregeu no obstant això amb reivindicacions revolucionàries—. Em ve a la ment el continu ús que fan alguns del seu gruixut escut de la seva condició d'espècie.

A vegades les escriptores —és a dir, les que escrivim— utilitzem les al·legories i metàfores per protegir-nos de les crítiques, impedit que arribi el missatge adequat. Avui mateix, he començat el text d'aquesta manera, utilitzant la tòpica al·legoria del ramat per a parlar sobre algunes persones. Però no seguiré igual, això és un fet públic de la realitat, no una opinió; i per tant, és la meva intenció que s'entengui la realitat, perquè li farà bé a molta gent. De fet, som moltes les que hem estat obligades a construir les nostres lluites al voltant de reivindicacions de revolucions que no venient totalment amb nosaltres; en principi, en aquesta situació no hauria d'haver-hi gran problema, ja que la varietat és bona. Sí, la varietat, la diversitat és bona. Però considerar com a diversitat les opressions, en canvi, no ho és.

Que els opressors es considerin part de la diversitat no és bo, al cap i a la fi, perquè no és la diversitat la que estem acceptant, sinó l'opressió. Això, estic segur, els ha ocorregut a membres de molts moviments i lluites en l'hegemonia model de militància euska (basca). Ha de dir-se, allunyant-nos una mica del tema, que totes les lluites, estratègies i maneres de lluitar d'Euskal Herria —inclusivament la *forçetat*, el bon ús de la força— les han monopolitzat l'Esquerra Abertzale, creant tremenda anul·lació als altres moviments.

Tornant al tema, aquí mateix entren les dones del moviment feminista, les persones que estan contra els estats i/o les pàtries, les anti-especistes, les que es mouen al voltant de la lluita de la diversitat sexual. I estic segur que moltes d'aquestes, moltes vegades, han sentit que uns altres no els han deixat desenvolupar les seves lluites com volien. Però bé, aquesta és cosa sabuda per a la major part de tals persones.

El problema és l'empipament que desenvolupen alguns joves del moviment juvenil eusko amb pensaments retrògrads a conseqüència de deixar-los al descobert el seu caràcter d'opressor; al cap i a la fi, el desig d'un opressor de mantenir els seus privilegis. El problema ve quan els opressors no volen veure's a si mateixos com opressors i, a vegades, fins i tot havent-se vist així, en voler continuar oprimint. Encaramés, en enfadar-se per no deixar-los que exerceixin tal opressió. Per posar-los un nom a aquest tipus d'opressors, els diré els ORO, és a dir, Oprimits Revolu-

cionaris Opressors. Bé doncs. Els ORO lloen moltes vegades les revoltes obreres passades, la Revolució Soviètica, els grups autònoms d'al voltant de 1960 d'Itàlia etc. Al mateix temps, lògicament, accepten els motlles de *lluita* utilitzats per aquests, per exemple, el boicot, el sabotatge, la violència, els assassinats... Què ocorre, no obstant això, quan algú utilitza el boicot, el sabotatge o la violència d'aquestes revoltes lloades per ells contra aquests ORO? La reflexió, una anàlisi dels esdeveniments i de la situació i, sense paternalisme, parlar amb les que estan d'acord amb l'acte? Encara que sembli sorprenent, no. De sobte apareixen els arguments —o les excuses, millor dit— per a defensar els privilegis: “no se li pot demanar això a un oprimat”, “això enforteix a l'enemic comú”, “tals coses s'arreglen parlant”, “sou massa radicals” i milers d'excuses més. Sí, excuses. No estaria malament, per part d'ells, una autocrítica, no? Estaria bé posar en dubte les seves actituds perquè, si algú els ha cridat a l'atenció, per alguna cosa serà, no? Potser no vindria

malament que, si algú t'ha dit que ets opressor, sentir-los, perquè tu, com t'han dit, pots ser opressor. Rebre un acte de defensa i demanar negociar no sembla cosa d'empresaris i governants? Des de quan es negocien els drets? Des de quan s'han hagut de justificar les reivindicacions? A més, és evident, des de la meua perspectiva, que el motlle de *lluita* d'aquests militants haperdut tot sentit.

Els mitjans per aconseguir l'objectiu s'han convertit el mateix objectiu. Aconseguir els diners per mitjà de les festes és ara l'única pràctica de molts gaztetxes i llocs autogestionats i a més... quins tipus d'actes són aquests, en els quals s'impulsa el consum de drogues —sabent quin rol compleixen aquestes en les tasques reproductives de les treballadores— per a tranquil·litzar la tensió setmanal i sovint crea un ambient incòmode per a dones, no-heterosexuals, les que estan en contra de les drogues i per a moltes altres persones? És clar que aquest motlle de *lluita* l'ha creat una absència de necessitat de

canviar d'arrel i desseguida; perquè la gent està còmoda d'aquesta manera. Però bé, no parlaré més envers això, perquè donaper a escriure un text d'altres mil paraules. Com ja he dit, hi ha alguns moviments que es queden fora d'aquest caràcter. Jo, malgrat sersimpatitzant de tots, em centraré en un avui: en el moviment de l'alliberament dels animals. Fonamentalment, l'antiespecisme és el moviment (o la ideologia) que es mostra en contra que els éssers humans utilitzin els animals, és a dir, que des dels éssers humans no hi hagi diferències en el tracte amb les espècies que estan dins del regne d'animal. De fet, els éssers humans sempre ens hem imposat atots els éssers per a aconseguir els nostres desitjos —fins i tot alguns éssers humans s'han posat per sobre d'uns altres—, submergit en un sistema econòmic que pensa que l'energia és il·limitada; i en l'estar persobre d'altres éssers, hem obligat els altres animals a estar sota la nostra autoritat al llarg de la història i encara així segueix la situació. És totalment habitual menjar animals, lligar-los una corda al coll i portar-los pel carrer, com si fossin objectes, i utilitzar-los per a la nostra diversió.

Molts preguntarien quin costat negatiu hi ha a utilitzar animals. És una pregunta bona i necessària. Les bases filosòfiques principals

que se solen utilitzar per a defensar l'antiespecisme són dosque, per descomptat, es poden posar en dubte:

Primer, està la teoria sensocentrista, la qual posa el límit en la capacitat per a processar sentiments o sensacions. La major part dels animals tenim sistema nerviós, per a interpretar el que ocorre *fora*, i, al mateix temps, la majoria dels animals tenim sistema nerviós central, per a interpretar aquest impuls nerviós rebut. D'aquesta manera, podem processar les sensacions, la qual cosa vol dir que aquestes sensacions poden ser doloroses, plaents, aterridores, etc. En això es basa per tant la teoria sensocentrista, perquè aquesta capacitat per a sentir pot crear dolor —perquè ho crea—. Aquí entra en joc la moral dels éssers humans: jo li produiria dolor a una persona sense raons justificades? No? I per què, aleshores, sí als altres animals? En això consisteix el primer eix d'aquesta presa de consciència.

En segona instància, l'altre eix d'aquest moviment és basar-se en l'agència filosòfica, a la fi alcap, en l'empatia. L'agència filosòfica és la capacitat que té un ésser per a influir en el seu entorn, on entren escapar-se de la por, portar endavant alguns actes —per conveniència—, com per exemple l'afecte, etcètera.

Deixant al marge la discussió de si els altres animals són subjectes —a més és difícil fer aquestadistinció per l'espècie, ja que moltes vegades és segons l'individu—, és evident que la major part dels animals pateixen dolor i escapen d'ell; només cal veure, per exemple, els esforços que fan els vedells, els porcs, els cabrits i molts altres animals per a escapar dels escorxadors, fins i tot també els plors i crits causats en fer olor la sang dels altres. Aquest ens deixa clar que aquests animals no volen morir, que no volen patir, que senten tot allò que els fem. En conclusió, heus aquí la segona sèrie de preguntes: si sabem que aquests animals no volen patir, quina raó hi ha, més enllà de l'egoisme antropocentrista, per a fer-los patir?

I una altra vegada, per què fer patir a aquests animals i a les persones no? Hi ha molts arguments en contra d'utilitzar animals, però molta gent s'obstina a menysprear-los, perquè no volen perdre els seus privilegis, perquè volen continuar menjant filets sense veure el patiment dels altres. Entre les excuses contra aquest moviment, com no, participen els ORO basant-se en la seva ideologia; em solen dir, que sent el antiespecisme una lluita parcial, és a dir, una que no canviaria el sistema d'arrel, es basa en idees

burgeses i que, per exemple, està contra la lluita de classes o quel'enterboleix.

Un dels lemes més utilitzats en el moviment antiespecista és, no obstant això, "alliberament animal i humana". Perquè encara que els estranya a alguns, les antiespecistes estem contra les altresoppressions i explotacions i en conseqüència, som anticapitalistes. Que hi ha gent que no té consciència de classe i es basa en el capitalisme? Per descomptat, en altres moviments no, o què? Aquests també, són enemics per a nosaltres. Per a acabar, no hi ha, al meu entendre, cap argument de pes per a deslegitimar al antiespecisme, però, de totes maneres, menjar animals està molt interioritzat i acceptat en el moviment juvenil i popular *eusko*. I, de totes maneres, els que mengen animals sense necessitat, són opressors.

*Porrumentzio impulsa el sitio web porrumentzio.ga

Anònim

Viva Octubre / Helios Gomez

